

Benny Kimberg fra Horsens har haft en lang karriere i diplomatiets tjeneste

Fru Anna Hansen i Kaptajn Andersensgade i Horsens var stolt, da den ene af hendes tre sønner, som hun var alene med, i sommeren 1957 kom hjem fra Horsens Statsskole med en studenterhue på hovedet.

Fru Anna Hansen var fraskilt og klarede dagen og vejen via forskellige former for betalt hjemmearbejde. Drengene fik en opvækst i små, men kærlige kår, hvor uddannelse af sønnerne var højt prioriteret, og den dengang 18-årige Bennys studenterhue skulle bane vej til seminariet og en uddannelse som skolelærer.

Hærens Sprogskole

Men først skulle Benny Hansen, som studenten dengang hed, aftjene sin værnepligt. Og her kom han på andre tanker.

- Jeg aftjente soldatertiden på Hærens Sprogskole, hvor jeg både blev løjtnant og fik eksamen i russisk. Men jeg besluttede mig også for, at jeg ville arbejde i og for det danske udenrigsministerium, fortæller den nu 56-årige Benny Kimberg, som Benny Hansen hedder i dag. Forklaring på navneskiftet følger.

Universitetet

Men for at komme i diplomatiets tjeneste er det hverken nok at være student, løjtnant eller god til russisk. Det kræver en akademisk uddannelse. I dag går den typiske vej over et statskundskab-studium, men det var endnu så nyt, at der endnu ikke var lavet studieplaner for det, da Benny Hansen i 1959 søgte om optagelse på Aarhus Universitet.

- Så jeg valgte jura. Det mente jeg godt, jeg kunne klare, siger Benny Kimberg.

Og det kunne han. På normeret tid endda - selvom ferier og fridage blev brugt på arbejde i forskellige ministerier for at skaffe penge til studierne.

Fra Hansen til Kimberg

Og her kommer så forklaringen på navneskiftet fra Hansen til Kimberg: - Jeg var stadig meget fast besluttet på at få arbejde i Udenrigsministeriet, da jeg som volontør arbejdede i det ministerielle kontor, der behandler an-

flytter til New York

søgninger om navneændringer. Jeg måtte erkende, at navnet Hansen ikke lader sig udtale på ret mange andre sprog end dansk, og da slet ikke på fransk eller russisk, fortæller Benny Kimberg.

Og begge disse sprog skulle senere vise sig at blive væsentlige for hans videre karriere.

- Navnet Kimberg har jeg selv fundet på, og det er mundret på alle sprog. Og så er der heller ikke andre, som hedder det, siger Benny Kimberg.

I 1964 var Benny Kimberg færdig med jurastudiet. Og han var ikke et sekund fristet til at gøre karriere som advokat. Han ville diplomatiet og fik da også straks ansættelse som sekretariats-assistent i Udenrigsministeriet, der i disse år havde Per Hækkerap (S) som minister.

Moskva

- Men jeg ville gerne læse og lære mere. Så jeg søgte om et stipendium til Princeton-universitetet i USA. Men det gik ikke. Jeg kunne jo russisk, og den kolde krig var på sit koldeste, så i september 1965 blev jeg sendt til ambassaden i Moskva, siger Benny Kimberg.

Det var mens Sovjetunionen blev ledet af Leonid Bresjnev og overvågning af udenlandske diplomater var en selvfølge.

- Jeg var ung dengang, så jeg syntes egentligt, at det var meget sjovt, siger Benny Kimberg, der efter to år i kulden fik et nyt tilbud fra Udenrigsministeriet.

Paris

Ministeriet havde ikke glemt hans ønske om mere uddannelse. Det blev dog ikke Princeton, men den unge diplomat fik tilbud om et år på universitetet i Paris. Han skulle studere politisk videnskab, men det var i året 1968.

- Ungdomsoprøret i Paris. Det var jo helt fantastisk af være midt i. Jeg fik min skriftlige eksamen - men ikke den mundtlige, for da havde vi besat instituttet.

København

Diplomaten siger det ikke. Men for egen regning kan vi måske vurdere, at de efterfølgende to år i Benny Kimbergs liv blev knap så spændende.

Han blev kaldt hjem til Danmark, der havde fået Hilmar Baunsgaards VKR-regering med de indbyggede konflikter om forsvars- og sikkerhedspolitik. Et udvalg - og igen for egen regning en syltekrukke - skulle udrede trådene mellem de radikale, der principielt ønskede så lidt forsvar som muligt, og Venstre og konservative, der principielt ønskede så meget forsvar som muligt. Benny Kimberg blev sekretær for den kommission, der skrev betænkningen »Dansk sikkerhedspolitik i 1970'erne«.

New York

Da det sidste punktum var sat, kom Benny Kimberg atter i aktiv tjeneste. - Jeg blev første-sekretær på FN-ambassaden i New York.

Det er den ambassade, han til august vender tilbage til. Denne gang som ambassadør. Siden har FN med optøningen i øst fået mere indflydelse på verdenspolitikken. Og vores nuværende radikale udenrigsminister, Niels Helveg Petersen, tillægger FN's rolle meget stor betydning. Det er derfor en yderst betroet ambassadørpost, Benny Kimberg tiltræder.

Men lad os vende tilbage til kronologien. Efter posten i New York kom Benny Kimberg i starten af 1974 atter til København.

Denne gang til en stilling som europæisk korrespondent. Danmark var dengang nyindtrådt medlem af EF, og mødeforberedelser var en stor del af arbejdet for Benny Kimberg.

Washington

Herefter fulgte tre år som andenmand på vor USA-ambassade i Washington.

I 1979 blev han kontorchef for FN-kontoret, og fra 1981-84 var Benny Kimberg chef for den politiske afdeling i Udenrigsministeriet.

Tokyo

Og så i 1984 skete det - drømmen fra soldatertiden gik i opfyldelse. Han blev udnævnt til ambassadør. Han blev København i Tokyo - Danmarks mand i Japan.

Stillinger på det niveau kan man ikke søge. Dem udnævnes man til af Dronningen efter indstilling fra Regeringens Udnævnelses Udvalg. Det gæl

der alle ministerie-stillinger i chefklassen - og opefter.

Det var derfor heller ikke efter ansøgning, at Benny Kimberg i 1986 kom tilbage til Udenrigsministeriet i København som departementschef. Han blev kaldt hjem. Diplomatiet har flyttelsespligt.

Paris

I de følgende fem år var der ikke krav om flytning. Men det kom der i 1991, hvor Benny Kimberg blev udnævnt til ambassadør i Paris.

Nu lakker dette job mod sin ende for Benny Kimberg. En ny mand skal til.

Der er nemlig reglen, og der er lang tradition for, at Danmark ikke lader sine ambassadører sidde på samme post i mere end fire-fem år.

- Det sikrer, at ambassadørerne altid er topmotiverede, og at intet betragtes som rutinesager. Som ambassadører er det Danmarks interesser og synspunkter, vi skal forfægte. Sad man eksempelvis på 12. år i Paris, kunne det jo være, at man begyndte at se på nogle sager lidt for meget gennem sit nye hjemlands briller.

Benny Kimberg beklager sig ikke over reglerne, selvom han er trist ved at skulle rejse fra Paris. Han er heller ikke blind for, at de mange flytninger også har nogle personlige omkostninger. Det vender vi tilbage til. Først skal Frankrig lige have et par ord med på vejen fra den afgående ambassadør:

- Ambassadørposten i Paris er formentlig en af de allerbedste, man som dansk diplomat kan få. Jeg har haft fire og et halvt fantastiske år. Fransk-mændene er facinerende at arbejde med. Deres samarbejdsvilje er langt større end rygтет ellers siger, og de er højt begavede mennesker.

- Og så er Frankrigs betydning for EU og Europa jo stor. Hvad, Frankrig tænker og gør, er interessant. Samtidig er forholdet mellem Danmark og Frankrig jo helt uden problemer og uden stadig udvikling. Frankrig er desuden Danmarks fjerdestørste europæiske marked - de handler ind i Danmark for 13 mia. kr. årligt. Og sidst men ikke mindst: kongehuset har jo også en særlig tilknytning til Frankrig.

Ved siden af det strengt faglige har Benny Kimberg også været glad for andre ting i Paris, som han kalder for byen, der tilbyder alt.

- Den franske livskvalitet. Kunsten, vinen og gastronomien.

Så det er et trist farvel til Frankrig og Byernes By. Alligevel glæder Benny Kimberg sig overordenligt meget til jobbet i FN i New York, hvor rollesterelsen, Danmark skal spille i verdenssamfundet, afgøres.

- Jeg har bestemt ikke noget at klage over, siger Danmarks kommende førstemand i FN, der er stolt over det arbejde, hans arbejdsplads, Udenrigsministeriet, leverer.

- Jeg mener, systemet med ikke-politiske embedsmænd fungerer godt. Der er en lang, god tradition for, at skiftende regeringer altid betjenes absolut loyalt. Danske embedsmænd sætter en ære i, at det skal være sådan. At topembedsmændene ikke er politisk udegede og derfor ikke skiftes ud af hver ny regering gør, at der leveres kontinuerligt arbejde af høj kvalitet.

Omkostningerne

Men lad os kort vende tilbage til de negative sider, der trods alt er forbundet med et job i udenrigstjenesten.

- Det er et vidunderligt arbejde. Men for en eventuel ægtefælle er det svært at have en karriere sideløbende med ambassadørens. De mange flytninger gør det næsten umuligt, og det er også svært, hvis der er børn. Som ambassadør har man mange bekendtskaber det sted, hvor man nu arbejder, men kun få nære venner. Og så er det selvfølgelig et job, man er på 24 timer i døgnet, fortæller ambassadøren.

Han var gift i 17 år, men blev skilt for 14 år siden. Og blandt vennerne nævner han Hans Chr. Sørensen, der er tidligere formand for både turist- og handelsforeningen i Horsens. I starten af 1950'erne gik de i Ryesgades skole sammen. Og de ses stadig. Børn har Benny Kimberg ikke nogle af.

Han når at blive 60 år, inden tjenesten i New York er slut. Og dermed rykker pensionsalderen nærmere.

- Vi må blive til vi er 70. På en måde vil jeg dog gerne gå af før. Men det kræver, at man har forberedt sig til pensionistlivet - har noget at fylde sit liv med. Og hidtil har jeg ikke haft tid og lyst til at finde andre interesser end mit arbejde, fortæller Benny Kimberg.

En interesse er der dog. Nemlig hans to-årige hund - Heros - der er af fin og fornem fransk familie, og som lunter hjemmevant rundt på ambassadens seks etager i Paris. Den flytter med fra ambassadekvarteret ved Triumfbuen og til skyskraberne i New York.

- Men først skal jeg vist finde en pas-sende, fransk tæve til ham, siger vor mand i Paris.